

SVETLA HIŠKA

TEKST:

Blažka Müller Pograjc

FOTOGRAFIJE:

Ivan Ilić

_DOMOVANJE V MODERNEM
VILABLOKU, SESTAVLJENEM IZ
DEVETIH VRSTNIH HIŠ, JE SVETLO,
ZRAČNO IN ELEGANTNO.

«Lastnica, čedna mlada gospa po imenu Lidija, me sprejme v podzemni garaži njihove, kakor ji pravi, hiške. Ni mi težko priznati, takšnih hišk, modernih, elegantnih, funkcionalnih, nisem vajena, sama se večkrat potikam po zanemarjenih stopniščih, ki dobro skrivajo, da so nekdanje imele nekaj blišča, in ki vodijo v stanovanja s pajčevinami in ne z ravno povsem svežim beležem. Zato se tokrat razgledujem začudeno, izvoli noter, v

garažo; vse na daljica, izvoli naprej, v kletni predprostor, vse novo, vse brezmodernejše, pa še naprej, noter, v hiško, tu je pravnica, tu zazdaj delovna soba, spalnica, tu pa, izvoli, stopnice, ki peljejo gor, v svetlobo. Svetloba je povsod, no je zares svetla hiška. Domovanje je pet ultra modernega vrtablika, ki je sestavljen iz devetih vrstnih hiš, stojijo pa tam, kjer se končuje Trnovo in se začneja Livada. »Vse je na dosegu roke, v mesto gremo lahko brez avta,« pove Lidija Putar, ki je z možem Sandijem Jeramom nekaj časa živela tudi v Smedniku in se bistega doma spominja le kot baze za spanje.

Ta svetla hiška pa je pravi dom, dom za bivanje, dom za uživanje. Z Lidijo sediva v zračnem dnevnem prostoru, ki je obenem jedilnica, dnevna soba in kuhinja, nobenih pregrad, nobenih visokih omar, povsod pa, hladni eleganci navzlic, zenovsko spogledovaje z naravo. Naravne barve, od bele in peščene do toplo rjave, tikov les, pas rečnih kamnov ob zidu, med njimi rastline sredozemskega, mesnatega videza. Dnevni prostor se prek steklene stene izteka v atrij, skorajda vrt, na katerega se spustiš po nekaj zelo širokih lesenih stopnicah, ki učinkujejo kot nekakšen podest. Na vrtu trava, pušpan, bambus. In rečni kamni. »Pa komarji tudi,« pove Lidija, Ljubljana je precej blizu in Barje prav tako. Z Lidijo se povzpneva v zgornje nadstropje in tu naju pozdravita dve

zirafi, Lidijo nekoliko prijazneje kot mene, bojda pa imata najraje Domna, triletnega dečka, ki čisto sam spi v svoji postelji v svoji sobici in se tam čisto nič ne boji. Nanj pazi zanimiva stenska slikarja, ki si jo je zamislila Lidija, svetli, pisani kvadrati so to, vseh barv, ki sobo naredijo veselo kot le kaj. Tu je seveda še tabla, čez vso steno se pne, za Domna slikarja, ki lahko vstopi v deželo risb, kadar se mu zahoče.

»V tem domu smo čisto 'na frišno', mi z zadovoljnim nasmehom pove Lidija, ko si ogledujeva še spalnico, v kateri kot nikjer po domovanju ni opaziti v steno spretno skritih omar. Temna stena učinkuje pomirjajoče, intimno. Kopalnica je čisto »natur«, kot temu pravi Lidija, zid je obložen s kamni in v tikovem kubusu so skriti vsi kopalniški pripomočki.

Na koncu hodnika v zgornjem nadstropju pa je Lidijina delovna soba, stene so steklene, pogled sega v zelenje in na balkon, ki si ga delovna soba deli s spalnico in na katerem stoji velik cvetlični lonec z agavo morda, zagotovo pa z nečim lepim. Skratka, ta delovna soba je čudovita! Najlepše pa so stene, v bronza lila barvi, oprostite izrazu bronza, ampak rada ga imam, gre za bronast lesk na lilastih secesijskih ornamentih, ki v hladni eleganci učinkujejo kontrastno in kot dopolnilo. In čisto v kotu lilasta orhideja. Je to naključje? Preden se spustiva nazaj v spodnje nadstropje, opazim še vrata, ki so visoka in ozka, segajo vse do stropa in se odpirajo z elegantnimi kljukami. Lidija mi pripoveduje, kako je kot majhna

deklica rada obiskovala galerije pa knjižarne tudi. Rada si je ogledovala starine. In najbrž je tudi zato oblikovanje notranje opreme postalo njen poklic. Tudi pri tem lepo sodeluje z možem, ki prevzema izvedbeni del njenega ustvarjalnega početja. Veliko opremljata v Istri, tam so interieri seveda drugačni kot tu, na celini, ali pa celo v njuni trnovsko-livadski hiški, kot ji Lidija pravi sama, kjer je vse ultra moderno, elegantno, zračno, prostorno in kjer je toliko svetlobe, kot da bi živel pod milim barjanskim nebom. **A**

